

ТРАВЕНЬ

1980

Київ

ПЕРШЕ

ISSN 0132-4462

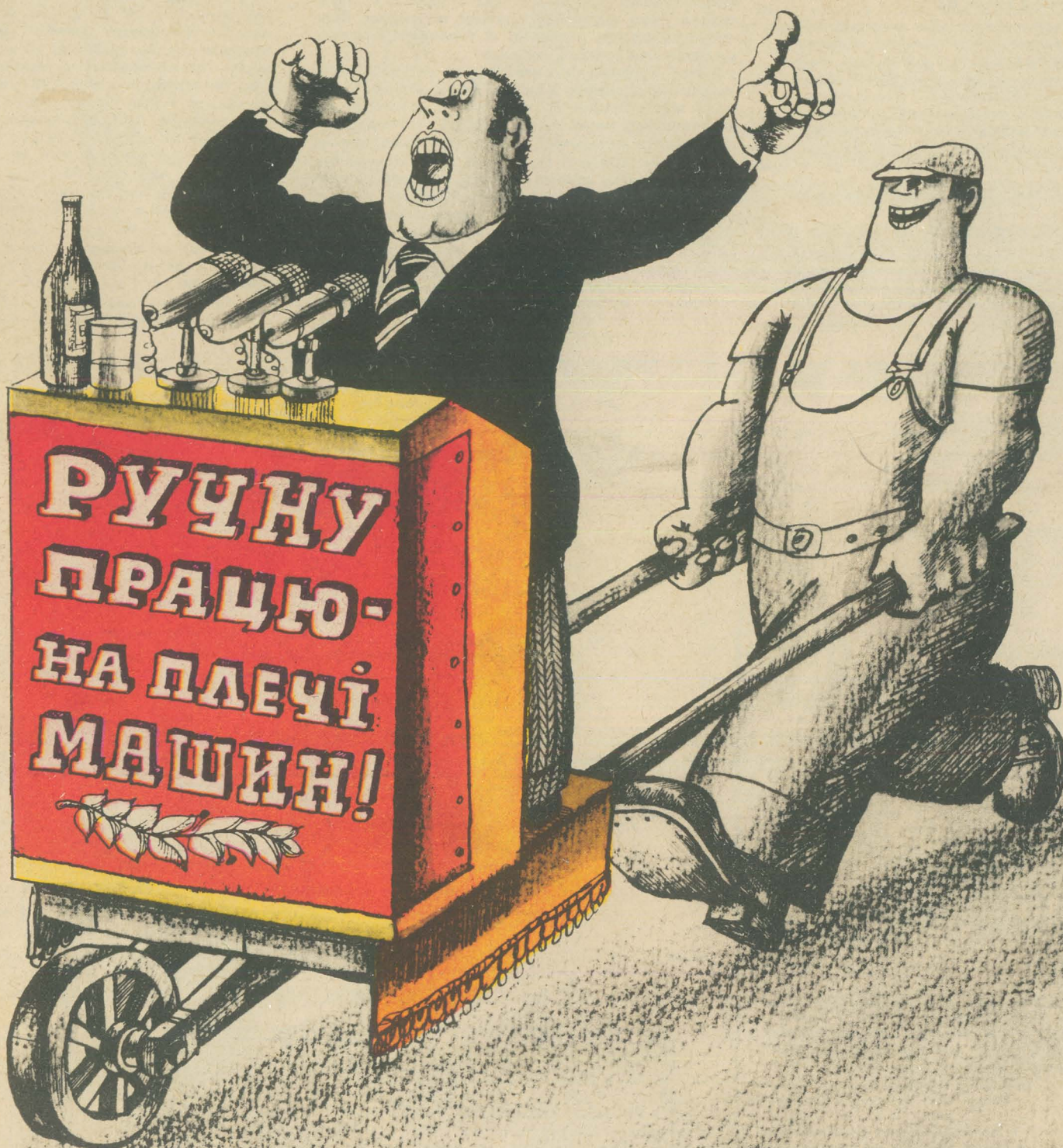
Виходить з січня 1927 р.

№ 10 (1076)

Ціна номера 20 коп.

ОБІЦЯЛЬНИК НА СВОЇЙ ТРИБУНІ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Все робитимуть машини,
Ви нам дайте тільки строк,—

Обіцяє він щоднини,
А від тачки — ні на крок!

Людина ніколи не може звикнути до одноманітності. Якщо її, приміром, щодня годувати тільки борщем, нехай і в печі звареним, із курятиною, сметаною або й карасями, рано чи пізно вона почне жаяхатися при самій згадці про нього. І все-таки ці неприємності — ніщо в порівнянні з муками фейлетоніста, котрий змушений кілька разів підряд писати на одну й ту ж тему, маючи під рукою точнісінько такі ж факти.

Особисто для мене темою, що викликає творчу алергію, стала тема раціонального витрачання пального і нафтопродуктів у колгоспах. За останні два роки писав я про це з Миколаївщини і Дніпропетровщини, Вінниччини і Хмельниччини. З останніх сил напружував уяву, щоб урізноманітнити форми подачі фактів, суть яких становили:

- а) відсутність правильного обліку витрачання пального;
- б) безладдя на заправних майданчиках господарств;
- в) витрачання нафтопродуктів не за призначенням.

З одного боку, звичайно, усе ясно: поки недолік існує, його треба висміювати, з ним треба боротися. А з іншого — де ж ти того сміху стільки набереш? Хіба що власну п'яту полоскотати?

Одне слово, коли мене вп'яте відрядили подивитися, як там справи з цим питанням на Кіровоградщині, я ледь вовком не завив. Та поговоривши на місці з керівниками облсільгоспуправління та облсільгосптехніки, відчув, що є шанс виплутатися. Річ у тім, що 24 січня 1979 року ці дві солідні організації видали спільний наказ № 25/13, спрямований саме на те, щоб жодна крапля бензину чи дизельного пального не пропадала. Його параграфи звучали, як музика. Конкретність просто вражала. А глибина осмислення проблеми вселяла оптимізм.

Високі сторони погодилися, що в епоху, коли колгоспні грузовики з'їдають за рік півтори сотні тисяч літрів бензину, а трактори — стільки ж дизельного пального, вести нафтове господарство дідівськими методами, себто заправляти техніку за допомогою відер та лійок, неприпустимо. Виходячи з цього, облсільгосптехніка брала на свої плечі додатковий тягар, зобов'язавшись налагодити високотехнічне обслуговування колгоспних нафтобаз, а облуправління сільського господарства обіцяло всіляко боротися за їх централізацію і запровадження суворого обліку. Зокрема, до першого березня минулого року всі райсільгосптехніки мусили укласти з колгоспами відповідні договори, створити пункти технічного об-

слуговування, забезпечивши їх необхідним устаткуванням. До першого жовтня прокалібрувати всі ємкості, щоб колгоспні обліковці знали, скільки витрачено пального і що залишилося.

— З нашого боку наказ неухильно виконується, — запевнив мене голова облсільгосптехніки В. Г. Кузнецов.

— І з нашого — також, — підтримало його облсільгоспуправління в особі заступника начальника І. М. Гречихи.

— Чудово! Баба з воза — кобилі легше! — зраділо вигукнув я і, заховавши блокнот і ручку в кишеню, подався на Київ.

Іхав я через Новоархангельський район. І випадково опинився у тракторній бригаді № 2 колгоспу імені Литвинова. Перед очима постала знайома з попередніх фейлетонів картина: трактори заправляють вручну, на облік навіть натяку нема, сам нафтосклад занедбаний, про договір із райсільгосптехнікою ніхто й краєчком вуха не чув.

У райцентрі мені, щоправда, повідомили по секрету, начебто в колгоспі імені Леніна спеціальна бригада райсільгосптехніки побувала і технічно тамтешнє нафтове господарство обслужила, але це тільки тому, що тут мав семінар відбутися. По обміну досвідом. А так — ніде нічого.

Зайве, мабуть, говорити, що в Київ я не поїхав. Побував іще в кількох районах. І зрозумів, що спільний наказ № 25/13, котрий за формою і стилем може служити зразком ділового підходу, при уважнішому розгляді можна назвати взірцем якраз протилежного — формалізму. Третина райсільгосптехнік навіть договорів із колгоспами не уклала, а про рівень технічного обслуговування і говорити не варто. У кращому випадку оті спецбригади спроможуться пофарбувати білою фарбою ємкості. Але не більше. Половина колгоспних нафтобаз не відповідає технічним вимогам, в більшості господарств обліку як не було, так і немає, пальне перевитрачається.

Виходить, треба писати фейлетон. Хоча б тому, що дехто не знає простої істини: накази не просто видавати треба, але й домагатися їхнього виконання.

В. БОНДАРЕНКО.

Кіровоградська область.

ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ СЛОВНИК «ПЕРЦЯ»

ІЗ СПОРТИВНОГО ІНТЕРЕСУ

...міг би поцікавитися директор радгоспу «Україна» Лубенського району Полтавської області т. Миценко, чому ось уже п'ятий рік у його господарстві стоїть без діла розвантажувач зерна.

І КАЛАЧЕМ НЕ ПРИНАДИШ

...відповідальних товаришів із Баранівського району Житомирської області в Кам'янобродське відділення зв'язку. Бо ж якби такі відвідини відбулися, то, побачивши жалюгідну халупу, вельми схожу на помешкання Баби Яги, либонь, довелось би вирішувати питання про будівництво нового приміщення.

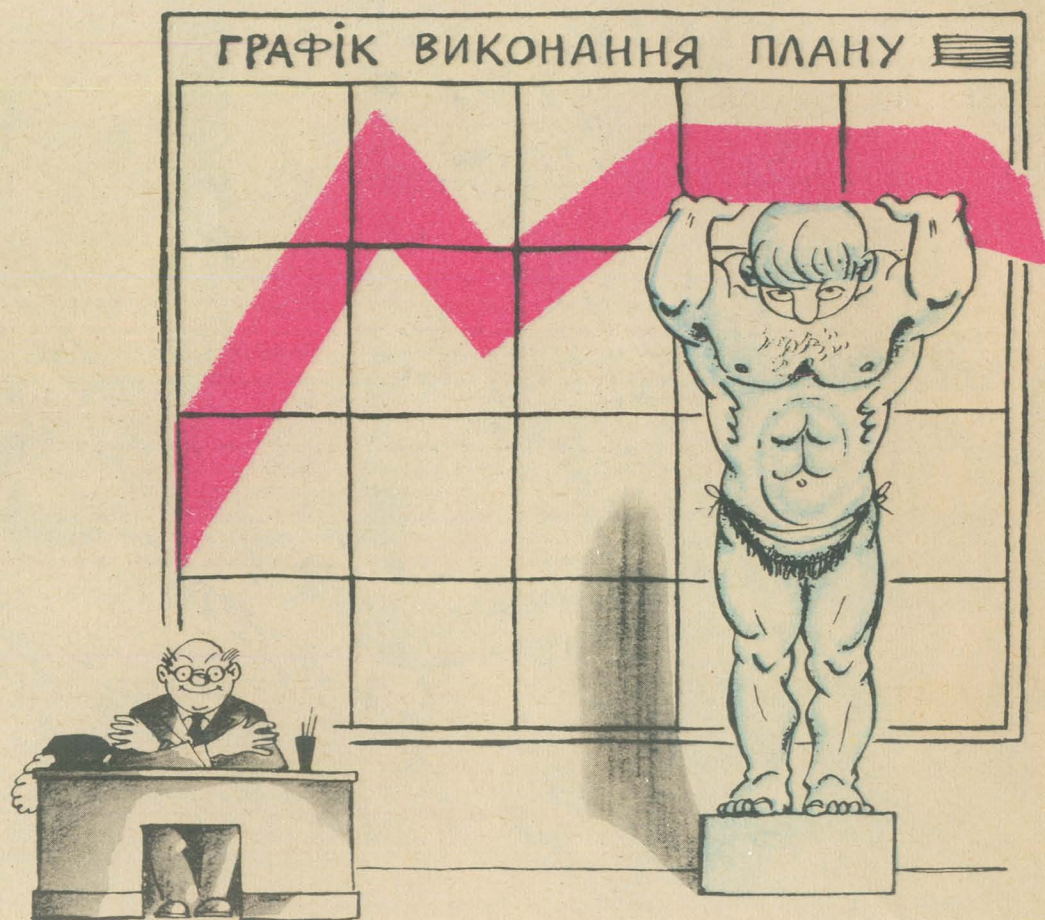
І СЛІДУ НЕМА

...від запевнень відремонтувати лазню в господарстві-птахофабриці «Оріхівська» Запорізької області, — запевнень, що їх дав кілька років тому начальник пересувної механізованої колони № 1 т. Телегуз. — Ні запевнень більше нема, ні ремонту.

У ТИХ, ЩО ПАСУТЬ ЗАДНІХ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Атлант у новій ролі.

БАТЬКІВСЬКА ТУРБОТА

ЗАПОРІЗЬКА область. (Кор. ТАП). Щодня піклється про своїх сплюснів і токарів директор радгоспу «Чернігівський» М. Д. Пугач. Уранці та увечері він обережно підходить до приміщення ремонтної майстерні,

яке вже давно на ладан дихає, і побатьківському цікавиться:
— Живі, хлопці! Нікого не привалило!
— Живі, Миколо Даниловичу!
— Ну, слава богу, — полегшено зітхає директор. — До завтра!

СПЛЯЧКА ТРИВАЄ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). У Ямпільський район прийшла нарешті справжня весна. Ожила природа: зацвіли сади, зазеленіли луки та поля. Подих минулої зими відчувається лише в одному місці: на недобудованому відгодівельному комплексі великої рогатої худоби радгоспу

імені Суворова. Споруджує комплекс місцева ПМК-53.
— У всьому винен цього річний «парад» планет, — пояснило керівництво пересувної механізованої колони, — через нього і весна запізнилася, і ми не прокинулися від зимової сплячки.

ПРОСТІР ДЛЯ ІНІЦІАТИВИ

До штаб-квартири ТАП звернувся мешканець Жовтих Вод Дніпропетровської області М. М. Кир'ян із таким питанням. Недавно він став власником піджака виробництва Тульчинської швейної фабрики, але носити його не наважується. Річ у тім, що пам'ятка по догляду за виробом, яку йому вручили разом із покупкою, містить ряд не зовсім логічних рекомендацій. Так, у пункті першому дирекція радить прати їхню продукцію обережно, «при температурі не вище 40 градусів» (невідомо чого — води чи повітря), а в пункті другому категорично заявляє, що прати піджак не можна.

Пункт п'ятий застерігає, що при хімічній потрібна подвійна обережність, і, до того ж, виводити різні плями можна лише важким бензином, а в шостому пункті дирекція знову себе спростовує: виявляється, ніякої обережності не треба, бо піджак можна чистити різними розчинниками.

— А ви що порадите! — запитує тов. Кир'ян.

ТАП радить придбати відразу чотири піджаки і скористатися усіма фабричними рекомендаціями. Та, після якої покупки не розлізеться, і буде правильною.

— Мені б що-небудь з-під прилавка.

ЖМУТОК КОЛЮЧОК

- Таланту в нього не віднімеш: де він у нього взявся?
- Заповідь приборкувача: головне, щоб колеги не зіли.
- І під високим куполом цирку бувають виступи на низькому рівні.

● Щоб домашнє вогнище не загасало, треба, щоб дружина весь час знаходилась біля плити.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Посада заступника директора з організації глядача з'явилася у театральному світі порівняно нещодавно. Втім, точна дата цієї події не вельми суттєва. Куди важливіше, що на утримання такої одиниці були виділені відповідні асигнування. І, відверто скажемо, немало.

Долетіла ця новина і до Харкова. — Тепер про глядача не доведеться турбуватися, — зраділи керівники театрів. — З цієї миті від нього відбою не буде. Організовувати — так організовувати!

І працівники прозаїчної господарської служби харківських театрів одержали вказівку розшукати кілька зручних крісел для новоспечених служителів Мельпомени.

Не зустрівши на своєму шляху особливих труднощів (виготовлення канцелярських меблів у Харкові на задовільному рівні), господарники притарабанили до театрів вельми зручні крісла.

— Ось! — урочисто оголосили вони. — Залишається лише добрі кандидатури підшукати.

Це питання вирішилось досить швидко. У Харківському академічному українському драматичному театрі крісло припало до смаку Наталі Ісааківні Спекторській, а в Академічному театрі опери та балету крісло

МИСТЕЦТВО

В

КРЕДИТ

без особливих труднощів зайняв Микола Іванович Щербаков.

Коли спливали перші місяці вживання нових заступників в образ, керівники обох театрів — Микола Тионович Солодовников і Дмитро Іванович Остапенко — спочатку нерішуче, а потім вимогливіше забажали:

— Давайте глядача. Слава тобі, господи, приміщення у нас шикарні, актори — солідні. Навіть, тьху-тьху, народних маємо.

Такий випад керівників не захопив зненацька ні Н. Спекторову, ні М. Щербакова. Вони вже встигли ґрунтовно потрудитися і зібрати досить згуртований колектив уповноважених по розповсюдженню квитків.

Зрозуміло, що бажання обох директорів дійшло й до них. Миський авто- та електротранспорт повів уповноважених на підприємства та в організації.

Навряд чи хтось із поважних і ще зовсім юних розповсюджувачів квитків почне ділитися методами і секретами своєї роботи. Можливо, в завкомі гіганта індустрії — Харківського тракторного заводу — вони виконували арію Ріголетто з однойменної опери? А вже на велосипед-

ному заводі розігрували сцену з вистави «Троє поросят»? Головне — досягнення мети!

Побувавши у двох-трьох установах, уповноважені повертались у сядво рамп без квитків.

— Ух, — утомлено зітхали вони. — Розповсюдили...

Театр, хоча й починається з вішалки, закінчується, вибачте за банальність, касою. Саме вона інколи дає майже повне уявлення про деякі аспекти роботи театрів. Але в цьому плані намагання уповноважених були марними. Каса залишалась порожньою.

— Так недовго й у трубу вилетіти! — обурювався Д. Остапенко.

— Ви що, не продали квитків? — хапався за голову його колега М. Солодовников.

— Це ще ж чому? Ми їх розповсюдили... — виправдовувались за своїх підлеглих Н. Спекторова та М. Щербаков.

— А де ж гроші? — цілком резонно питали керівники. Хоча самі чудово розуміли, що між розповсюдженням і продажем квитків — глибока прірва на ймення «реалізація квитків у кредит». Інакше кажучи, уповноважені залишали квитки на підприємст-

вах, погоджуючись на оплату навіть після вистави. Мовляв, з полочки віддасте.

Ох, ці гроші! Адже не дарма один із відомих оперних героїв патетично вигукував: «Люди гинуть за метал!» У деякому плані маючи на увазі й грошові знаки.

Але ні в українському драматичному театрі, ні в театрі опери та балету, ні в самому обласному управлінні культури ніхто не збирався гинути за метал. Більш того, практика продажу театральних квитків у кредит все більше входила в моду. І це дало свої плоди.

Дебіторська заборгованість в українському драматичному театрі досягла ледь не 21 тисячі карбованців, а в театрі опери та балету — трохи не 50 тисяч.

Бігають півтора мільйонним містом уповноважені з одного підприємства на інше. Залишають квитки на розсуд дядечок та тіточок із завкомів і фабкомів під розписку-зобов'язання, байдуже радячи:

— Гроші потім віддасте. З полочки...

Словом, пропаганда театрального мистецтва у Харкові — у надійних руках!

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

Про футбол, хліб

«Хліб — найголовніший і найдорожчий плід матері-землі і рук людських».

Олександр ГІТАЛОВ, Двічі Герой Соціалістичної Праці.

...Ми зупинилися, неначе вкопані. Не повірили своїм очам: двоє хлопчаків грали в футбол, пасуючи один одному... хлібину.

— Як вам не соромно?! — вжахнувся. — Це ж — хліб!..

— Він, дядю, черствий, — озвався старшенький.

— То й що?!

— Я його приніс із гастроному, а мама як накиється: «Викинь, він же, як каменюка! Хто його їсти-ме?»..»

Ми не познайомилися з мамою, котра привчає сина оскверняти найцінніше наше багатство — хліб. Зате познайомилися із завідуючою відділом київського гастроному № 548 Н. Ф. Талалаєнко.

— Річ у тім, — зітхнула Ніна Федорівна, — що паляницю, арнаутку та батони нам, як правило, завозять черствими із хлібозаводів. От і викидають деякі мами, а ми...

— Що?!

— Ні, ні, не викидаємо. Повертає-

мо непроданий восьмому, дев'ятому або дванадцятому хлібозаводам. А буває, що й взагалі не приймаємо від них. Поглянемо — черствий, і відмахуємось, щоб не лаяли покупці. Ну, а там хліб іде на переробку: його розмочують, подрібнюють і знову печуть.

— То це ж...

— Правильно, втрати, — погодилася завідуюча відділом. — Та ще й які!..

— А в інші магазини теж черствий завозять?

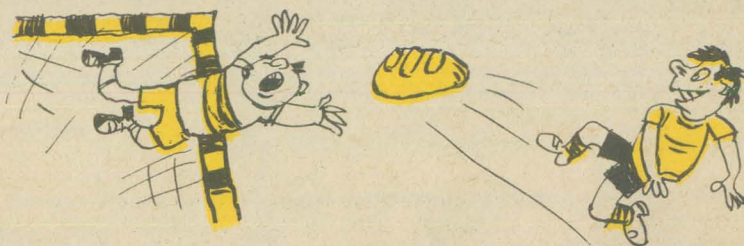
— Ви походите, поспитайте, — порадила жінка.

Походили. Поїздили. Поспитали. Ознайомилися з офіційними документами. Виявилось: більшість магазинів Києва повертає хлібобулочні вироби. Їх або завозять вже черствими, або завозять більше, ніж треба, і вони черствіють. Останнє відбувається тому, що торговельні організації і хлібозаводи недостатньо вивчають попит населення на хліб.

І так ось магазин до магазину, хлібозавод до хлібозаводу, місто до міста, і вимальовується по республіці не надто симпатична цифра: за 1978 рік та за першу половину 1979-го повернуто заводам Українського об'єднання хлібопекарської про-

мисловості близько 10 тисяч тонн черствої продукції. Яку, ясна річ, розмочували, подрібнювали і знову випікали...

Але переробка черствих хлібобулочних виробів на свіжі — це, на

превеликий жаль, далеко не всі втра-ти хліба. Пропадає він, наш святий і незамінний, ще й з інших причин. Скажімо, на згаданому Київському хлібозаводі № 12 (директор В. І. Клименко) не зменшуються, а, навпаки, збільшуються втрати борошна й тіста через технічні неполадки і незадовільну організацію праці. За перше півріччя минулого року тут ляснуло 25 тонн борошна. Приблиз-

но в такий же спосіб «розпорошують» хлібну сировину на київських заводах №№ 4, 11, на хлібокомбінаті № 6.

Щоправда, на цих підприємствах хоч і гублять борошно, але не топчуть його, не ходять по ньому. Принаймні, ми не спостерігали такого. А от в одному з райцентрів Київщини, на Іванківському хлібокомбінаті, спостерігали: топчуть борошно, ходять по ньому в прямому розумінні. Самі пекарі. Та ще й кажуть, що вони в цьому не винуваті, мовляв, надходить воно в драних мішках. А один з пекарів навіть багатозначно кивнув у бік столичної автотраси: «То там десь дірявлять мішкотару...». Про всяк випадок перевірили це діло на Київському комбінаті хлібопродуктів, звідки возять борошно. Мішки там цілі-цілісінькі. Побували на спеціалізованому автопідприємстві № 11165, яке його транспортує, — також усе гаразд: машини обладнані, цвяхи та болти в кузовах не стирчать... І тоді, при всій повазі до преславних іванківських пекарів, змушені були констатувати: дірявлять мішки тут же, в Іванкові, на хлібокомбінаті.

А от сусідні з іванківськими — димерські пекарі топчуть тісто. Ні, ні, не місять його ногами — то архаїчно і негігієнічно. Топчуть тому, що воно вивалюється з дірявих хлібних форм. І не в Димері псують ті форми — це вже абсолютно точно доведено. Виготовляє їх Одеський

завод технологічного устаткування (директор т. Хриненко). Виготовляє так «доброякісно», що вони дуже швидко псуються — продірявлюються, набагато раніше строку виходять з ладу...

Якщо ми вже заговорили про технологію виготовлення хлібних форм, то скажемо й про іншу технологію. Про ту, котрої, як чорт ладану, бояться на Чортківському, Підволочиському та Заліщицькому хлібокомбінатах (Тернопільська область). Саме там активно цураються нової прогресивної технології. Себто технічних нововведень. І це дається взнаки: за минулий рік пропало-розпорошилося понад 50 тонн борошнця.

Маємо й інші факти зневаги до хліба. Деінде його випікають сяк-так, абияк — кислим, недопеченим, перепеченим, недосоленим, пересоленим і т. д. Найбільше це стосується Вінницького, Івано-Франківського та Черкаського об'єднань хлібопекарської промисловості. На заводах тих об'єднань трапляються неймовірні казуси: інспектори по якості іноді бракують там від 25 до 100 процентів готової продукції.

Отак, як бачите, деякі дяді й тьоті ставляться до нього — до нашого святого й незамінного...

На завершення цієї невеселої розповіді хотілося б сказати: то добре, що у нас вдосталь хліба. Добре, що в магазинах він найдешевший у світі. Але його треба берегти й шанувати. Тільки не так, як ми розказали. Бо нещодавно знову нам довелося спостерігати, як хлопчакі грали в футбол. На цей раз не хлібиною. А булкою...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
М. ПАЛЬЧИК.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Без слів.

Досвід

До виконання службових обов'язків у цій установі він був підготовлений якнайкраще. Принаймні йому так здавалося. Дві вищі і одна середня спеціальна освіта. Три іноземні мови. Спортивні розряди з бігу, шахів і бадмінтону.

А з перших хвилин все пішло наперекосяк. Знайомлячись із проектами документів, що їх приготував дебютант, директор — Мавродій Гнатович Мавроденко невдоволено кривився, наче від зубного болю. З усього видно було — керівництво ледве стримує своє роздратування. Коли закінчив читання, похмуро глянув на новоприйнятого співробітника.

— Ну-ну, — сказав Мавродій Гнатович. — Ви, здається, дві іноземні мови знаєте?

— Три, — відповів молодший економіст.

— От я й кажу: дві мови знаєте. — А нам, знаєте, це вже не так і потрібно. У нас, розумієте, трохи інші завдання. І бігаєте ви, здається, швидко?

— У мене другий розряд на коротких дистанціях.

— Воно й відчувається, що на коротких. А у нас дистанції довгі. На них сили треба правильно розподіляти. Не так, як ось ви — вчора до роботи стали, а сьогодні вже мені папірці на підпис притарбанили. Ми з вами не на стадіоні. Мені потрібна не швидкість, а якість. Ідіть, працюйте, як слід, без поспіху над паперами. Без рекордів. Тоді й побалакаємо.

Молодший економіст, знічений, ошелешений, розгублений, залишив кабінет директора, не спитавши навіть, що ж конкретно не сподобалося керівництву, де, в яких абзацах, зворотах, тезах, розрахунках, припустив він прикрі помилки.

Три дні переробляв папери. Вечорами відвідував академічну бібліотеку. Вивчав останні іноземні реферативні видання. Консультувався з професорами двох вищих учбових закладів, які встиг закінчити, і навіть з педагогами одного технікуму, де вчився десять років тому.

Наслідки були маловтішними. Новий варіант Мавроденко забракував без розмов про іноземні мови і спортивні досягнення. Поцікавився тільки, чи й справді молодший економіст має дві спеціальні середні і одну не спеціальну вищу освіту.

Натяк був недвозначний, і молодший економіст заходився писати заяву про звільнення з роботи за власним бажанням. Дивна річ, але бажання таке у нього справді з'явилося.

На щастя, у цю фатальну мить до кімнати, де мучився над складанням заяви спортсмен-розрядник із кількома освітами, зайшов Мирон Коропчак, той самий Коропчак, який чесно й бездоганно відсидів (аж до пенсії) двадцять років на стільці, що його нині передано було знавцеві іноземних мов.

У складних заплутаних питаннях до заслужено-

го ветерана-пенсіонера іноді зверталися за порадою. Досвідчений був і мудрий цей Мирон Коропчак. Звернулися і цього разу.

Довго й уважно вивчав він усі варіанти злочасних документів. Кілька разів із відвертим захватом і повагою поглядав на свого, так би мовити, спадкоємця.

— Поздоровляю! Блискуче! — щиро й сердечно висловився нарешті Мирон Тадейович. — Я б так не зміг. У наші часи людей з такою підготовкою тут не траплялося.

— Але ж Мавродій Гнатович іншої думки — зажурено сказав молодий фахівець. — У нього жоден із цих варіантів не проходить.

— І не пройде. Ніколи не пройде. Уявіть ви себе на його місці. Керівник поважної установи, його, так би мовити, мозок, спрямовуюча і водно-

час рушійна сила, від якої всі чогось чекають. І от з'являється жовторотий економіст з папірцями, досконалими за формою, змістом і виконанням. А керівництво вже твердо переконане, що всі від нього чогось чекають. Цінних думок, порад, рекомендацій, зауважень. А ти їх висловити керівництву не маєш змоги. Досконалістю своєю хизуєшся, марнославство і гордість тебе заїдають. От товариш Мавроденко і починає сердитися, сумувати, дратуватися, підозрювати тебе в зарозумілості й неповазі до окремих керівних принципів.

— Так що ж я маю робити?! — із сльозами на очах вигукнув молодший економіст.

Коропчак з властивою йому мудрістю й розважливістю усміхнувся.

— Бери перший варіант своїх папірців. Шукай в друкарському бюро найгіршу друкарку. Краще безтясно закохану дівчину. І після неї ні в якому разі нічого не виправляй.

— Ой, що ж воно буде! — жахнувся розрядник-поліглот.

— Нічого не буде. За помилками шановний Мавродій Гнатович твоєї досконалості й не помітить. Виправляючи їх, почуватиметься розумним, енергійним, дбайливим керівником, який жодної дрібниці повз себе не пропускає. Висварить, звичайно, тебе, але по-батьківськи. Тільки ти з першого разу не кайся. У наступному варіанті помилки повинно бути менше, але треба обов'язково пропустити абзац. Який завгодно. Керівництво підня шукатиме той абзац. Знайде. Ти одержиш прочухана, але принаймні, точно знатимеш, за віщо. За третім разом бажано обмежити себе так, щоб усе обійшлося передруком останньої сторінки. От і вся наука. Ну, а якщо й це не допоможе, тоді вже й справді можеш писати заяву за власним бажанням.

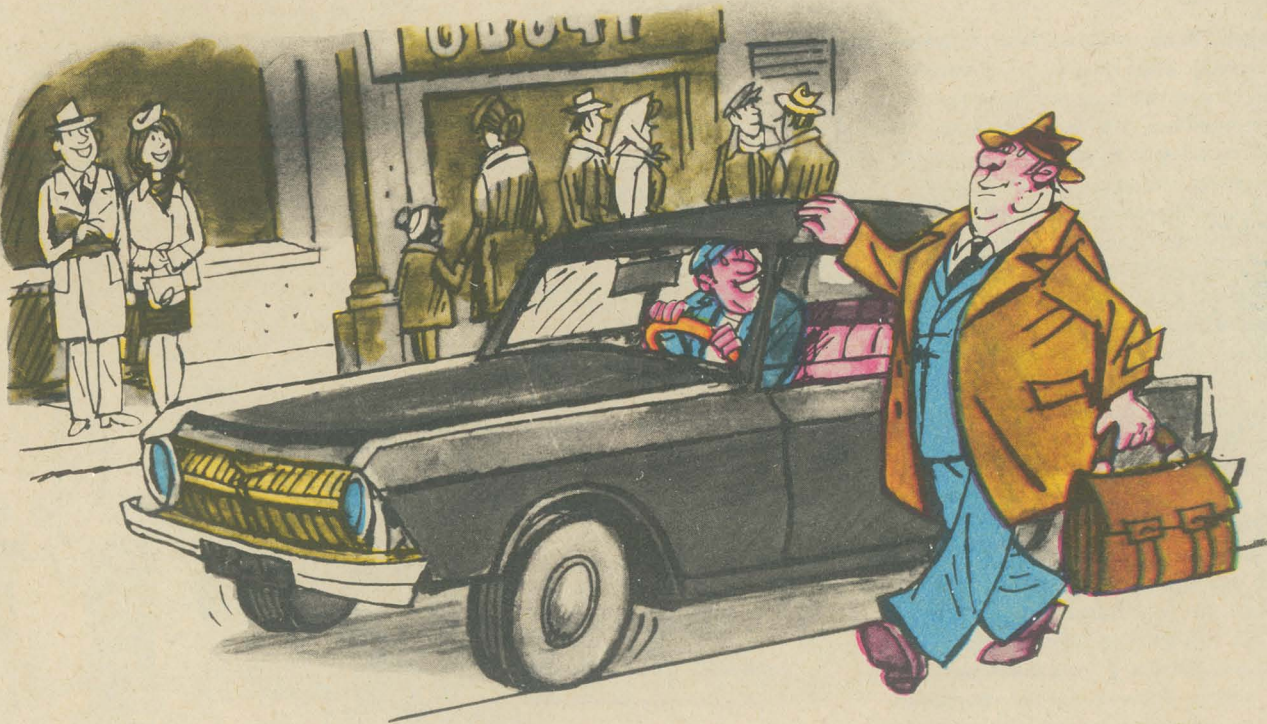
Коропчакова метода подіяла безвідмовно — заяви писати не довелося. Здібності молодого фахівця досить швидко були належним чином поціновані. Йому вже іноді дозволяють обмежитися лише одним передруком, і при цьому Мавродій Гнатович дивиться на економіста-розрядника майже лагідно.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

— «Чим далі, тим гірші справи на нашому свиновідгодівельному комплексі: доглядають свиней тут погано, годують їх ще гірше. А завідувачий комплексом Маслюк М. І. замість того, щоб вжити заходів для поліпшення справ, став фальсифікувати звітність, приписувати неіснуючу живу вагу свиней», — повідомляли у своєму листі до Перця тваринники колгоспу «Зоря комунізму» (село Ташлик на Черкащині).

Голова Смілянського районного комітету народного контролю В. Г. Безуглий повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, відповідають дійсності. Рішенням комітету Маслюка з посади завідувачого комплексом знято, а для відшкодування збитків із нього стягнуто 1556 крб. За проявлену безконтрольність зроблено грошові нарахування також на голову колгоспу Сириця А. Є., заступника голови Маслюка М. В., головного бухгалтера Рубашенка І. І., економіста Сомура О. М. та колишнього головного зоотехніка Янакова Ш. А. — усього на суму 1300 карбованців.

— Петро Петрович останнім часом на роботу ходить пішки, але з персональною машиною ніяк розлучитися не може.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Ветеранові «Крокодила», давньому перекладачеві творів українських гумористів на російську мову Юхимові Мироновичу ВЕСЕЛІНУ виповнилося 75 літ. Сердечний йому ювілейний привіт і найкращі побажання.

Поет-сатирик Павло ГЛАЗОВИЙ.

Дружні шаржі
А. АРУТЮНЯНЦА

...обіцяного три роки чекають. Жителі вулиці Перекопської м. Сміли (Черкаська область) на власних ногах переконалися, що це неправда. Бо ще восени 1976 року на цій вулиці почали рити глибоку траншею під труби водопроводу. Риють і досі. Хоча мешканцям було обіцяно усі роботи закінчити за місяць. От тільки за місяць якого року, не сказали.

...у радгоспі «Корюківський» робітники кидають роботу в будь-який час. Пояснюється це тим, що автобус, який курсує за маршрутом «Автопарк — квиткова каса — радгосп «Корюківський», з'являється тоді, коли його зовсім не ждеш. Тому люди, яким потрібно в лікарню чи аптеку, негайно залишають свої робо-

чі місця і мчать назустріч автобусові, незважаючи на догани і на погрози дирекції радгоспу. Дивно, що місцевому автопідприємству такими доганами у Корюківці ніхто не загрожує.

...Знаєтьєське радіотелевізійне

ательє ось уже четвертий рік працює за методом «м'якої душі». Якщо ви, приміром, здали сюди на ремонт якийсь електроприлад і за чотири роки не змогли забрати його, то вважайте, що цей прилад став надбанням згаданого ательє. Принаймні, саме так трапилося з Ми-

колою Настоящим, який 18 грудня 1976 року здав сюди магнітофон «Вільма-303», а забрати його не зміг і досі — ні в поламаному, ні у відремонтованому вигляді.

...найдорожчий сувенір купив колгосп «Зоря комунізму» (Бершадський район Вінницька область). Це АТС (автоматична телефонна станція), яку він і передав у розпорядження райвузла зв'язку. З того часу (1965 рік) жоден телефон ні у Березівці, ні в сусідньому селі Серебрії не працює... Телефонні апарати в медпункті, школі, конторі, тракторних станах і на інших виробничих ділянках — не що інше, як гіркий спогад про приємне, але далеке минуле.

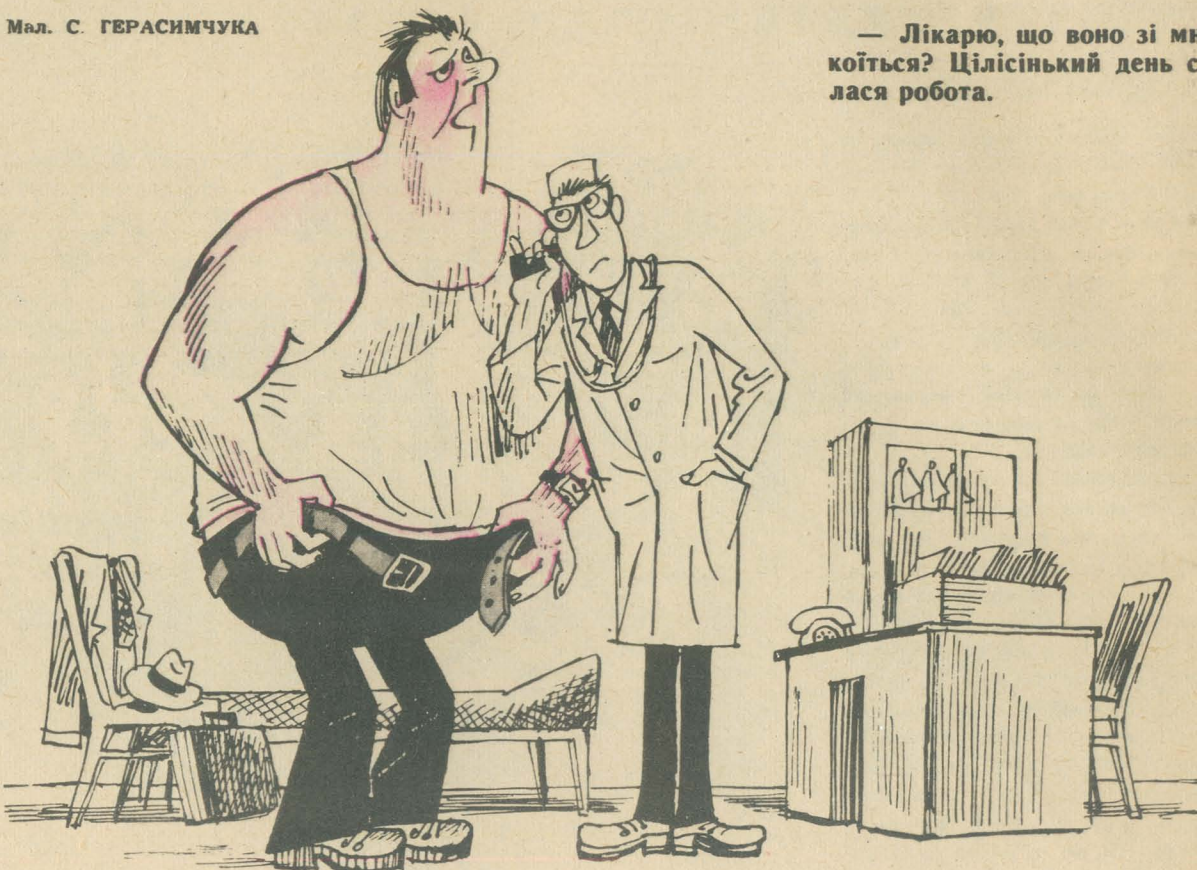
Чи знаєте ви, що...

Д а л и перцю!

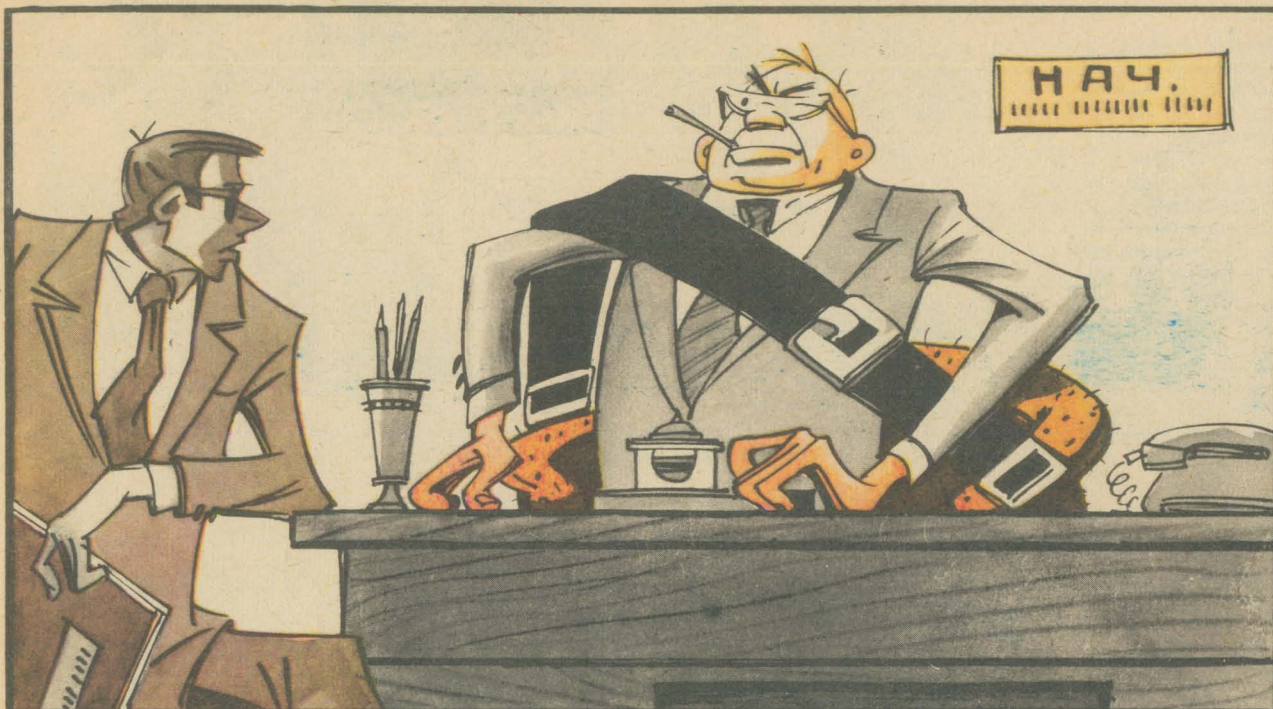
Варто було призначити Світлану Микитівну Бородійчук директором Тетіївського об'єднання громадського харчування, і вона немов переродилася: роботу занедбала, перед начальством, як мед, перед підлеглими — як гірчиця. Про отаку метаморфозу розповідалося у фейлетоні «Формула невідповідності», надрукованому у № 1 журналу.

Після виступу Перця секретар Київського обкому Компартії України тов. Л. Павленко повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, підтвердились. За безвідповідальне ставлення до роботи, грубе ставлення до підлеглих Бородійчук С. М. з посади директора об'єднання звільнено. У цій же справі начальник відділу загального нагляду прокуратури Київської області А. М. Яцевський повідомив, що за порушення правил продажу спиртних напоїв у торговельних точках прокуратура притягає Бородійчук до адміністративної відповідальності.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Лікарю, що воно зі мною коїться? Цілісний день спиналася робота.

— Я врахував досвід роботи на попередній керівній посаді.

В И — Н А М, М И — В А М

«ПОМІРКУЙТЕ НА ДОЗВІЛІ»

Під такою назвою у № 1 «Перця» за цей рік було вміщено фотографію вивіски Первомайських першої та другої нотаріальних контор, на якій бракувало доброї половини літер, внаслідок чого вивіска перетворилася на чудернацький ребус.

Редакція одержала багато відповідей на цю публікацію. Всі читачі в основному правильно розв'язали запропоновану їм головоломку, додавши при цьому чимало дотепних коментарів. Ось що, наприклад, пише Сергій Киндій з Ново-волинська:

«Відповідь на ребус, вміщений у 1-му номері вашого журналу, вислати в м. Первомайськ я

не наважився, незважаючи на приз. Хоч мені ще тільки 14 років, я сумніваюся, що така солідна установа, як нотаріальна контора, може запроваджувати подібні призи. Краще я вишлю на вашу адресу, а то ще вищезгадана контора притягне мене до відповідальності за те, що я порушую РАС ОРЯДОК РАБОТ ПЕРВ И И ТОРОЙ ЕРВОМАЙСКИХ ОТКОН».

Офіційні ж відповіді, які ми одержали з Первомайська, свідчать, що вивіску вже замінили, і тепер відвідувачам не доводиться сушити над нею голову.

Редакція вдячна всім читачам, які взяли участь у конкурсі, та обіцяє й надалі не залишати їх без інформації для роздумів.

КОРОТКОЮ ЧЕРГОЮ

● Найбільшою здається та риба, що зірвалася.

● Навіть захоплюючись розумом жінки, хвали її красу.

● Одних судять, іншим підсуджують.

● Був дуже доброю людиною, та тримав це у великій таємниці.

● У нього пробудилась совість, але він тут же умовив її випити.

● Був людиною слова, яке завжди кидав на вітер.

● Протестував проти дня відкритих дверей, бо боявся простудитися.

● Щоб зупинити мить, іноді й життя замало.

● — Як це ніхто мене не поважає? — обурювався п'яниця. — А мої друзі по плящі!

Г. ПАНАСЕНКО.

ПАВУКОВА ПРАВДА

З кутка Павук до Мухи шепотів:
«О, як тебе обняти б я хотів!..
Лети ж до мене, серденько, лети...
В моїм житті найбільша втіха — ти:
І наяву, і у солодкім сні
Ввижаєшся, являєшся мені...
Повір, без тебе, радосте моя,
На білім світі жить не можу я...
Прилинь! Не завдавай же мені мук...»

А що?! — й словечка ж не збрехав Павук!..

Не раз чувать доводилось мені,
Що всяка правда — краща од брехні...
Я — правдою з дитинства дорожу,
Тому, на всякий випадок, скажу:
Є правда чиста, гола, є — гірка,
Та є іще й така,
Як в павука!
І, як по правді, то вже кат їх зна,
Що гірше з двох — брехня, а чи вона.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

ОСОБЛИВА ПРИКМЕТА

ГУМОРЕСКА

Коли я із захопленням оглядав новеньку «Ладу», власник її, мій сусіда Віктор, несподівано запропонував:

— Зроби коло по двору!.. Заразом легесенько зачепи бампером цей стовпчик, — кивнув на широку металеву рейку, вкопану в землю.

Ні, він не скидався на людину, очманілу з радощів.

— Професійна вм'ятина — найкращий засіб проти викрадення автомобілів! — серйозно пояснив Віктор. — По-перше, ніхто не зазіхне на «мічену» машину, а по-друге, якщо й викрадуть, то в розшуках допоможе особлива прикмета... Я б її сам «відрихтував» у такий спосіб, але як згадаю, скільки вона коштує, рука не підіймається!.. А тобі ж це не важко зробити!!

Звичайно, я відмовився. Проте світ не без добрих людей. Надвечір праве крило сусіднього автомобіля було сплющено, наче консервна банка під колесами «КамАЗу». Хтось постарався на совість.

За кілька днів, проходячи повз «Ладу», я мимоволі зупинився: на лобовому склі розбігалися тріщини.

— Хто це почастував тебе?

— Це я сам. Навмисно каменюкою, — пояснив Віктор з лукавою посмішкою, протираючи щіткою машину. — Чув новину? У Чепиркіна «Запорожця» вкрали! Вже місяць, як шукають вітру в полі!.. А я сплю спокійно, не вибігаю щохвилини на балкон. У мене усе передбачено!..

Увечері якесь неприємне гуляння, що лунало з двору, примусило мене виглянути у вікно.

— Що ти робиш, божевільний?! — гукнув я у квартиру, побачивши, як Віктор виводив гайковим ключем на дверцятах машини якийсь вентиль.

— Декілька подряпинок відіб'є у злодюг бажання підходити до мого лімузіна!..

А сьогодні пригнічений Віктор заглянув до мене.

— Що з тобою?

— Машину того...

— Невже вкрали?

— Гірше. Через її непривабливий зовнішній вигляд автоінспекція заборонила мені їздити по місту... Не знаєш, де можна дістати новий кузов?

В. ГОЛЕМБІОВСЬКИЙ.

ВВАЖАТИ ЗА ЕТАЛОН

Нерідко в меблевих магазинах можна почути фразу — «Стопроцентний брак!» Звичайно, це визначення умовне. Покупець у такий спосіб висловлює своє негативне ставлення до тих чи інших меблів, які йому чомусь не припали до душі. Автори тих меблів із цілковитою підставою можуть і образитися: чому саме стопроцентний? Чому не тридцяти- чи сорокап'ятипроцентний?

Справді, що вважати еталоном суцільного браку? Вирішенню цієї проблеми було присвячено чергове засідання виставкому. Після тривалих дебатів присутні дійшли висновку, що за такий еталон може сміливо правити книжкова шафа Фастівської меблевої фабрики, будь-яка з тих шістдесяти, що прибули на нашу виставку. В них і дверцята відвалюються, і бокові стіни пошкоджені, і завіси закріплені абияк, і нерівномірно прошліфована поверхня, і полиці не тримаються. Крім того, лак узаявся бульками, скрізь плями від бараника, а самі деталі шафи різного кольору. Отут брак таки справді стопроцентний! Навіть робили ці шафи спеціально для нашої виставки.

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

ЦІКАВЕ ВИДОВИЩЕ

Можна годинами роздивлятися цю ріднину. Невизначеного кольору, вона має наполовину осад у вигляді каші. А на поверхню спливають химерні за формою пластівці. Все це закатано у літрові та трилітрові банки. А зветься — «Березовий сік». Роздивлятися цікаво, а ось пити його чомусь не хочеться.

3171 банка такого соку виробництва Ковельського лісгоспзаву (Волинська область) прибуло на нашу виставку.

ЩОСЬ НЕ ХОЧЕТЬСЯ

— Мінеральної не бажаєте! — запитують у відвідувача нашої виставки.

— З великим задоволенням, — відповідає той, глянувши на етикетку «Миргородської».

І раптом, узявши склянку з водою, ставить її назад.

— Я передумав, — каже відвідувач.

Цей діалог пояснюється просто. У воді плаває якесь сміття, що при всьому бажанні мінеральним осадом назвати не можна. Десять тисяч із таким пляшом такої води забракувала інспекція по якості.

ЗА ДОПОМОГОЮ ГОЛКИ

Кількість переходить в якість — стверджують фізики. А от працівники Барської фабрики госпобуттоварів, що на Вірничині, категорично спростовують це твердження. І спростовують за допомогою звичайної примусної голки. Скільки голок треба для нормальної роботи примуса? Звичайно, і однієї вистачить. Ну, а як дві — то ще надійніше. А як три — повна гарантія. Це — за логікою. А на практиці виходить, що навіть 60 тисяч примусних голок виробництва цієї ж фабрики не можуть прочистити головку одного-однісінького примуса. Бо всі 60 тисяч — браковані. Отже, як бачимо, кількість надзвичайно велика, а от якості — ніякої.

Виставка МИРНЕТРЕБА

КУТОЧОК РАЦІОНАЛІЗАТОРА

Нині споживач пішов настірний. Не встигне в нього од черевика підшва відклеїтися, як тут же листами взуттєву фабрику атакує, посилки надсилає з вимогою обміняти браковане взуття на якісне. І починається морока. Відповіді йому пиши, черевиків міняй. А там, не дай боже, і ці неякісними виявляться — по різних інстанціях затягають.

На Сімферопольському шкіряно-взуттєвому виробничому об'єднанні виготовили партію чоловічих черевиків одразу з відклеєними підшвами. Щоб покупець бачив, що бере, і потім ніяких претензій не пред'являв. 169 таких пар прибуло на нашу виставку.

РУКАМИ НЕ ТОРКАТИСЯ

Враховуючи специфіку нашої виставки, нікому й на думку не спадало, скажімо, огорджувати експонати або вивішувати на них якісь застережливі таблички. Бо навряд чи зуміли б відвідувачі навіть при великому бажанні зіпсувати вироби, що демонструються на наших стендах, більше, ніж їх уже зіпсували бракороби.

Проте, як виняток, довелося таки замовити табличку — «Експонатів руками не торкатися». Зроблено це не з метою збереження експонатів, а для безпеки відвідувачів. Річ у тому, що 448 електропрасок виробництва васильківського заводу «Електрообутприлад», які прибули на нашу виставку, мають такі гострі краї і таку шершаву поверхню, що об неї можна не лише зіпсувати те, що прасуєш, а й самому порізатися.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Кілька днів тому я зробив прогул. Ніколи раніше не прогулював, а тут узяв та й прогуляв. Пояснення, яке я дав, адміністрацію не задовольнило, і з моєї зарплати вирахували гроші за цілий робочий день. А трапилось ось що. Ввечері дружина попраля всі мої сорочки.

— Надінеш завтра нову, ту, що на день народження тобі подарували, — сказала вона.

Надів я вранці шерстяну сорочку. Глянув у дзеркало і злякався. Вся вона перекошена, комірець кривий, там тягне, тут нитки стирчать, гудзики не застібаються. Вигляд страхотливий!

Ні, думаю, в такій сорочці соромно на люди виходити. І не пішов на роботу, поки інші сорочки не висохли.

Та я вважаю, що вина за мій прогул повністю лягає на бракоробів Березовської швейної фабрики, що на Ровенщині, які випускають подібні вироби. І не мене треба карати, а їх.

М. НЕПИТУЩИЙ.

РЯТІВНА ІДЕЯ

— А я і не тримаюся за своє крісло. Мені набридло... — мовив Максим Галоба і осівся — на порозі кімнати стояв директор.

— Так уже й не дорожите? — іронічно спитав він.

— Повірте, я кажу правду, — твердо сказав Галоба. — Хоч зараз можу...

— Ну, добре, добре, — зупинив його директор. — Ходіте до мене на хвилину.

Він усадив Галобу на канапу і сів поруч.

— Не розумію, шановний, чим ви не задоволені? Тільки минулого року ви одержали підвищення. Завжди вас преміюємо, квартиру дали...

— Це все правильно, — сказав Галоба, — але мені набридло...

— Набридло йти у відпустку восени? Обіцяю, що наступного року підете влітку.

— Дякую. Мене і восени влаштує. Мені набридло...

— Мати стільки громадських навантажень? Правильно. Я теж вважаю, що можна було б звільнити вас од деяких. Хай інші трохи попрацюють.

— Мені набридло інше, — сказав Галоба...

— Розумію, вам набридло чекати, поки я нарешті розгляну вашу раціоналізацію? Даю вам слово до кінця робочого дня дати вам відповідь.

— Я все хочу сказати, що мені набридло ремонтувати моє крісло. Весь час ремонту м'який стілець, на якому сиджу, — нарешті вимовив Галоба.

— От ви про що, — полегшено зітхнув директор. — То візьміть собі інший.

— На жаль, усі 172 м'які стільці, що придбала наша установа, браковані, — сказав Галоба, — всі хитаються.

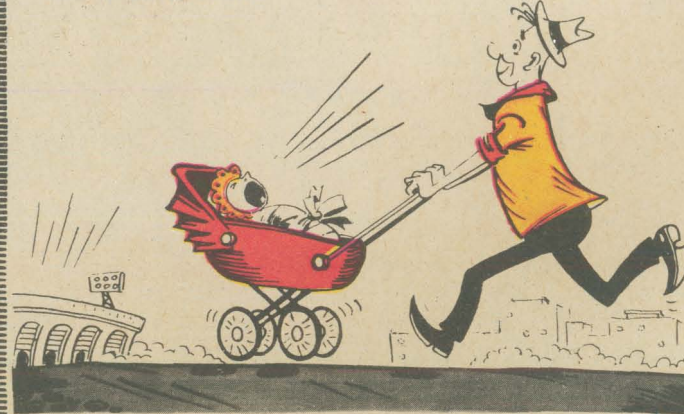
— Позичте в сусідній установі, — порадив директор.

— У сусідів теж стільці виробництва Малинської меблевої фабрики, що на Житомирщині, — сумно мовив Галоба. — Придбали собі вони 264 стільці — й усі браковані! От хіба що з дому принести?

— А чого ж, — погодився директор. — Це ідея.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Поїдемо на стадіон, допоможеш болільникам.

— До десяти рахували?

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

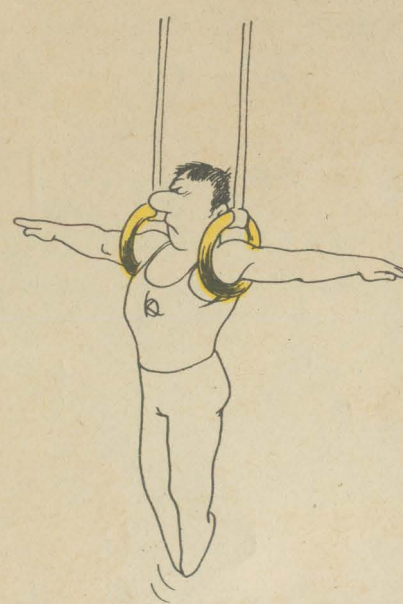

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

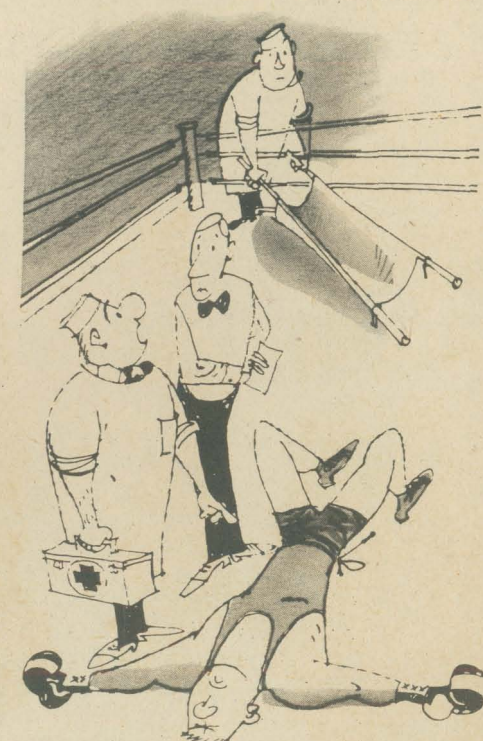

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

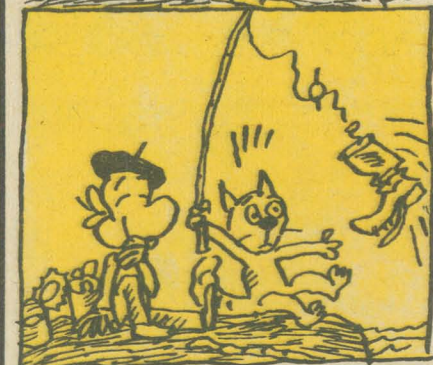
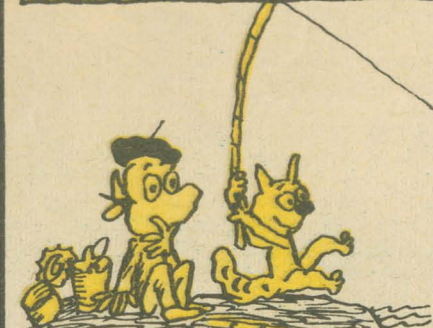
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

А В МЕНЕ
БУДЕ БІЛЬШИЙ
УЛОВ, НІЖ
У ТЕБЕ!

О! У МЕНЕ КЛЮЄ!
ОЦЕ ТА РИБА, ПРО
ЯКУ Я КАЗАВ.

ВСЕ Ж ТАКИ У МЕНЕ УЛОВ
БУВ БІЛЬШИЙ, НІЖ
У ТЕБЕ! ЧОБІТ БІЛЬШИЙ,
НІЖ КОНСЕРВНА БАНКА.

БУДЬОНІВЕЦЬ

В мене кінь є і гвинтівка —
То дідусь купив,
На кашкет червону зірку
Татко причепив.

Я з червоним ескадроном
Цілий день в саду,

Як герой — дідусь

Будьонний,

Сміло в бій іду.

У руці несу знамено —
Все ж бо справжнє тут.
Лиш одна біда у мене —
Вуса не ростуть.

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

У холодну зимню пору
Стоїть бабуся серед двору.
У бабусі біла шуба,
Діткам бабуся мила й любя,
З ними грається охоче,
Та до хати йти не хоче.

(едед евоіпс)

Анатолій ДУМАНОВ.

ШАРАДИ

Один високо вгорі,
Дюжина — в календарі.

З «о» — мене переступають,
З «и» — до крихітки з'їдають.

ВІДГАДКИ:

місяць, поріг — пиріг.

Михайло ХИЖКО.

Почекайте, я хутко!..

Погукали друзі Іванка грати в футбол.
— Почекайте, я ось хутко бутси знай-
ду...

Шукав Іванко, довго шукав — ніде
нема. Ні під ліжком, ні в комірчині, де
варення стоїть, ні на балконі... Нарешті
є! Лежать собі спокійнісінько за двері-
ма.

Взвусь Іванко — і на вулицю.

А друзі:

— Ти що, Іванку! Вода на катку за-
мерзла. Ставай на ковзани — і гайда в
хокей грати!

Все перерив Іванко в квартирі. У ша-
фу для одягу зазирнув, на антресолях
попорпався, поза диваном подивився. І
все-таки домігся свого. Ось вони, ков-
зани. Висять на цвяшку в комірчині.

Мерщій на подвір'я. Там друзі чека-
ють.

А вони знову сміються:

— Ех ти! Снігом засипало каток. Лижі
бери!

Лижі — як у воду впали. Ніде не вид-
но. Ні в комірчині, ні в кухні, ні у ванній
кімнаті. Знайшов їх аж на балконі, під
виструганими дощечками, для дачі тато
приготував...

Вилетів Іванко з під'їзду і зупинився
оторопілий. На подвір'ї трава зеленіє,
пташки співають, а хлопці у футбол гра-
ють. Побачили Іванка з лижами, регочуть.

Іванко, нарешті, зрозумів, що занадто
довго шукав лижі, але не розгубився, а
весело крикнув друзям:

— Почекайте, я хутко!

І побіг шукати бутси.

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЩО ЦЕ З ТОБОЮ?
ХТО ЦЕ ТЕБЕ
ТАК?

ТА БУЛА
ТУТ БІЙКА...

НАПАВ НА МЕНЕ УЧОРА
ПЕС ЗАДОРОВНИЙ ТА СТРА-
ШЕННИЙ ТАКИЙ!

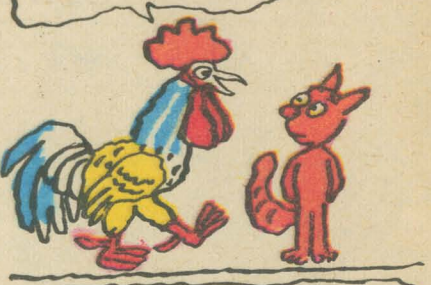
АЛЕ НЕ НА ТОГО НАПАВ!
ЯК ДАВ Я ЙОМУ З ПРА-
ВОЇ, А ПОТІМ З ЛІВОЇ!..

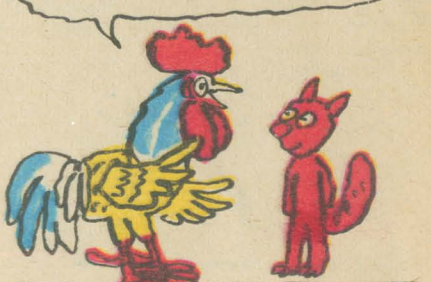
КУДИ Ж
ТИ?!
АААЛІ?
ЩО БУЛО?

А ДАЛІ Я ТОБІ
РОЗПОВІМ.

ТО ЙОМУ ВІД МЕНЕ ВЛЕ-
ТІЛО ТАК. РОЗУМІЄШ, ЗА-
КОРТИЛА ЧОРНОЛАПЕНКУ
КУРЧАТОК ПУХКЕНЬКИХ...

НАРОДНІ УСМІШКИ

ХВАЛЬКУВАТИЙ ЧОЛОВІК

Розгніваний ревнивий чоловік кричить на жінку:

— Негідниця, я все знаю!..
— Ой не хвалися, Романе! Скажи, наприклад, у якому році відбувся знаменитий Полтавський бій?..

НАЙЩАСЛИВІШИЙ ДЕНЬ

Батько до сина:

— Сьогодні найщасливіший день у твоєму житті!
— Чому, тату? Адже весілля завтра!..
— Саме тому, сину...

Повідомив Б. СЛЮСАР
з м. Кам'янця-Подільського
Хмельницької обл.

ЗАВИДКИ

— Щасливий ти, Василю.
— Чому?
— Бо в тебе жінка туристка. А я свою ніяк не навчу клунки таскати...

ПРИЄМНІ СПОГАДИ

— Що ти став і слухаєш, як жінки лаються?—
запитав сусід.
— Скучив. Моя вже тиждень як на курорті...

Повідомив П. ЩЕДРОВ
з м. Кривого Рога
Дніпропетровської області.

НАВЧИВСЯ

— Діду, чому це вас «космонавтом» звуть?
— Та то дуже просто: як почне баба дискусію, то я з космічною швидкістю з хати вилітаю!

Повідомив А. ПАСТЕРНАК
з м. Боярки
Київської області.

ДОРОГА ВВІЧЛИВІСТЬ

Зупиняє бабуся машину і просить водія підвезти до міста. Доїхавши, бабуся каже шоферові:

— Велике спасибі тобі, синочку!..
А водій:
— Навіщо мені, бабо, велике спасибі, давай краще маленького карбованця.

Повідомив О. КІЗЕНКО
з с. Кобиляки
Звенигородського району
Черкаської області.

ТЕПЕР ЗВУЧИТЬ

Сидять приятелі в садку і випивають.
Та ось із веранди чується приємний жіночий голос:

— Івасику, а йди-но сюди!
Через деякий час знову те саме.
— Що, підеш? — цікавиться товариш, закусуючи.
— Ні.
— А чому?
— Бо не так звучить, — каже Іван. — Будемо далі пити.

Налили. Не встигли перехилити, як раптом вибухнуло:

— Ах ти ж, халамиднику! Ах ти ж, п'яного нещасний! Чи довго я тебе кликатиму?
— О, — хутко підводиться Іван. — Тепер звучить. Піду, бо можливі ускладнення...

РОЗКАЗАВ

Пізній літній вечір на селі.
— Тітко Мокрино, — гукає якийсь парубок через тин, — забери свого дядька!
— А що з ним? — чується по хвилях жіночий голос.

— Та п'яний лежить.
— Де?
— Біля Петра.
— А Петро де?
— Та біля дядька ж, — незадоволено буркнув парубок.

Надіслав П. ЛАВРИК
з м. Сум.

МУДРА ПОРАДА

У прийомний день до зава
В кабінет заходить Клава.
— Що робить мені? — питає.—
Дах на хаті протікає.
Тільки йде надворі дощ —
Капає зі стелі в борщ. —
Вступив погляд в жінку зав,
Витер лисину й сказав:
— Вихід є.

Під час дощу,
Клаво, не вари борщу.

Василь УДОВИЧЕНКО.
с. Удовиченки
Зінківського району
Полтавської області.

ДАР ПРИРОДИ

УСМІШКА

У нашому відділі немає нецікавих людей. Самі оригінали.

Сальєренко, наприклад, уміє ворухити вухами і одночасно аналізувати в умі шахову партію.

Коропчук безпомилково вгадає, скільки копійок дзвякає у вашій кишені, і завжди знає, де є свіже пиво.

Мушинська протягом трьох років підряд умудряється передплатити літературний додаток до «Огонька».

Брест-Литовченко знає напам'ять кримінальний та кримінально-процесуальний кодекси і консулює колег з юридичних питань.

Що ж до мене, то без зайвої скромності можу сказати: наш відділ тримається на мені. Річ у тому, що я володію ще рідкіснішим даром природи: шостим чуттям. Ви знаєте, що кішки та собаки якимсь чином передчувають землетруси та інші стихійні лиха? Отак і я завдяки своєму інстинктові за декілька хвилин передчуваю наближення начальства і встигаю всіх оповістити. Тому ми й можемо в робочий час безкарно займатись своїми хобі, не шкодячи діловій репутації відділу, отримуємо премії, прогресивки тощо.

Не вірите? Спробуйте-но застукати нас зненацька!

Олександр МЕЛЬНИК.

ЗАКОРЕНІЛИЙ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Беріть третім.

ПРИКЛАД

Підлеглі з шефа брати приклад звали:
Він зник з роботи — і вони всі зникли.

ЗАЗДРИСТЬ

В усьому сусідові заздрить Антін,
В тім навіть, що довша сусідова тінь.

ПЕРЕБІРЛИВИЙ ЖЕНИХ

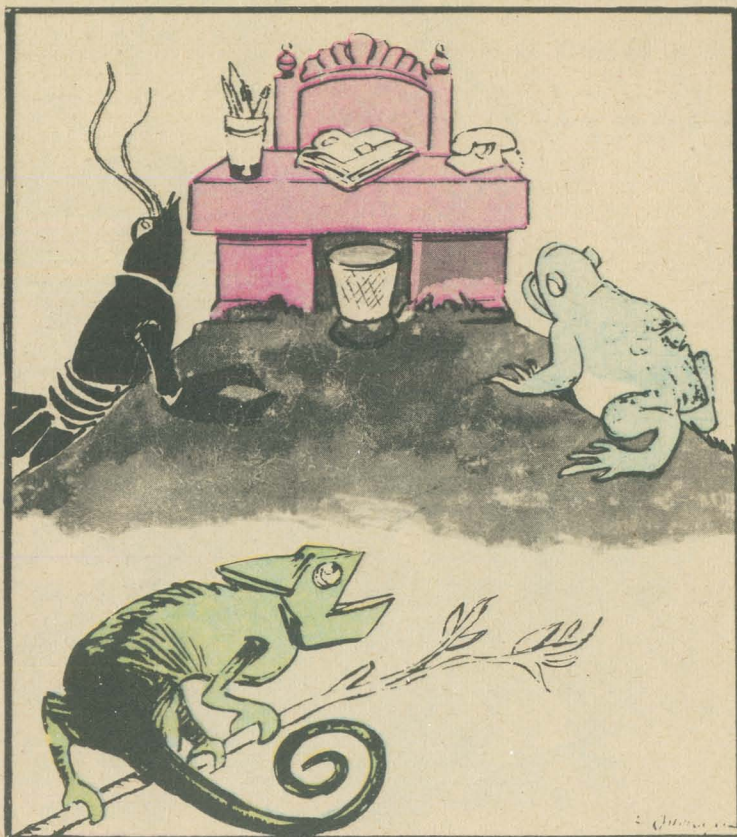
Шука єдину, на усіх не схожу,
В рожевих мріях все літа й літа.
Одружиться. Розлучиться. О, боже, —
Усе не та... Не та... Не та... Не та...

Анатолій ГАРМАТЮК.

Вінниця.

ХАМЕЛЕОН НА РОЗПУТТІ

Мал. М. ОГНІВЦЕВА

— Хто ж із них займе крісло начальника купини? Чорніти мені чи зеленіти?

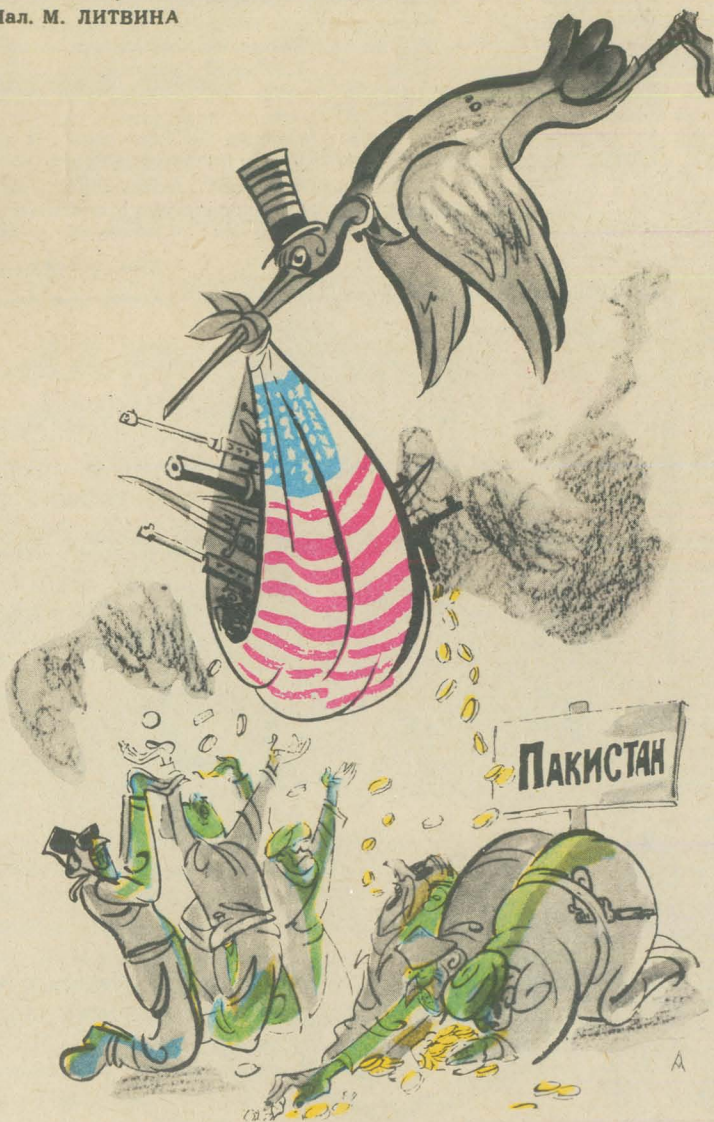
ДЛЯ ВМІЛИХ РУК

Для любителів домашнього майстрування у Кельні (ФРН) видається спеціальний журнал «Самостійна людина». За певну плату він дає «креслення, поради й рецепти для виготовлення тисячі різних речей». Серед тих речей значаться, зокрема, й такі (конче необхідні, як можете переконатися, для домашнього вжитку) речі, як вогнепальна зброя, апарати для підслуховування, глушитель для пістолета, саморобна вибухівка і таке інше. Звісна річ, коли чоловікові до зарізу потрібен, скажімо, пістолетик (бажано, безумовно, із глушителем), то жоден із самодіяльних домашніх майстрів не буде тремтіти над якимись там кількома нещасними марками, що належить заплатити за науку, як його зробити. В крайньому разі можна обійтися й без глушителя, це буде коштувати наполовину дешевше — всього шість марок, близько двох карбованців, як на наші гроші. Бо саме стільки править журнал за кожну свою послугу.

Ціна, як бачите, цілком приступна. Навіть для підлітка. Тож не диво, що переважно саме підлітки й користуються подібними платними рецептами та порадами журналу. Видавці, звичайно, це не турбує; кожному — своє: юні умільці роблять зброю та вибухівку для власного вжитку, видавці — роблять на цьому гроші.

Мал. М. ЛИТВИНА

Лелека здалека.

ДЕЩО ПРО ТРАДИЦІЇ

Стаючи в позу борців за права людини в країнах соціалізму, на Заході не упускають при цьому нагоди порездебендувати про принади своєї демократії. В Англії, зокрема, можуть послатися й на «добрі старі англійські традиції». Ось, скажімо, у лондонському Гайд-парку будь-хто, у кого язик засвербить, може собі вільно здертися на лаву й виголосити промову. На першу-ліпшу тему. Ця паркова «демократія» — традиція.

А за межами парку вступають у силу інші традиції. Так, наприклад, неабияку енергію і наполегливість довелося проявити англійським «поборникам демократії», щоб упекти за ґрати робітника-будівельника Деніса Уоррена, заарештованого за участь у пікетах страйкарів. Було допитано понад сімсот чоловік. І все — аби знайти хоча б дрібничку для компрометації Уоррена, для підтвердження того, що він винен у «здійсненні насильства і причиненні шкоди приватній власності». Але, незважаючи на всі старання, нічого знайти не вдалося. І отут виручила знову ж таки традиція: Уоррена засудили до трьох років ув'язнення на підставі сторічної давності закону «про змови»...

Звичайно, у англійських законників не завжди виникає потреба тривожити пил віків: для активної боротьби «на захист людських прав» вони мають до своїх послуг і новітні закони. Зокрема, дуже стає у пригоді «Закон про боротьбу з тероризмом».

Виготовлений у 1974 році, закон цей у першу голову розширив права поліції — дозволив заарештовувати й допитувати протягом семи днів першого-ліпшого, хто їй чимось не сподобається. Цей закон, як відзначає англійський тижневик «Трібюн», перетворився на інструмент репресій і переслідувань англійців. За свідченням того ж тижневика, в 98 випадках зі ста поліція допитувала безневинних людей. Зокрема профспілкових активістів, студентів і навіть дітей.

«Складається враження, що поліція в Англії стоїть вище закону».

Так депутат парламенту, лейборист Мічер прокоментував рішення державної прокуратури припинити через «недостатність доказів» дальше розслідування обставин і причин загибелі ліверпульського робітника Джеймса Келлі.

За свідченням очевидців Келлі став жертвою поліцейської сваволі. В червні минулого року його жорстоко побив поліцейський патруль. Просто так собі, ні за що. Поліцейська «обробка» закінчилася трагічно — в госпіталь Келлі привезли уже мертвого. Поліція списала усе на інфаркт. Проведена коштом родичів небіжчика паталогоанатомічна експертиза виявила в нього подвійний перелом щелепи і тридцять важких тілесних ушкоджень, у тім числі й внутрішніх органів.

Однак хвалене англійське правосуддя волило б не звертати уваги на такі «дрібниці». Воно й зрозуміло: з 1970 по 1979 рік, як свідчить преса, 245 англійських громадян знайшли свій кінець саме в поліції. Якщо реагувати на кожен такий випадок, то, самі розумієте, на «захист прав людини» в соціалістичних країнах може просто-таки сил не вистачити! Тим паче, що чимало енергії забирає ще й турбота про інші народи. Виявляється вона, зокрема, в експорті деяких специфічних товарів. Це, як зазначає французький журнал «Монд дипломатік», «особливі категорії засобів, призначених для внутрішньої війни: зброя для поліцейських, системи стеження за інакомислячими, знаряддя тортур та інші матеріали, використовувані органами безпеки репресивних режимів для придушення найменших спроб опору їх пануванню».

І тут мимоволі спадають на думку знову ж таки «добрі старі англійські традиції». Іще часів британського колоніалізму, сама згадка про який пов'язується в уяві з його традиційними атрибутами — кайданами та палицею.

Врешті, й у сучасній Англії їм, як бачимо, теж віддається належна шанна.

Е. РИБАЛЬЧИК.

І сміх, і гріх

МЕДИЦИНА Й АРИФМЕТИКА

Щоб стати у Японії лікарем, треба ще й наловчитися добре рахувати. Бо студенту-медику доводиться мати справу з вельми солідними цифрами. Самі подумайте: найкращий із приватних медичних вузів Канадзаві-коледж вимагає від студента за перший рік навчання 15300000 ієн (близько 45000 карбованців!). Хто не має дуже грошовитих батьків, таких як, скажімо, крупні підприємці, високі урядові чиновники або гангстери, той може обра-

ти собі медичний факультет університету Кейс. Там беруть у десять разів дешевше: за перший рік всього тільки якихось 4500 карбованчиків, як на наші гроші. А весь курс навчання на медичному факультеті коштує в середньому 19 мільйонів ієн. Це — близько 57000 карбованців. Можна піти вчитися й у державний університет, але для більшості японських сімей і державні ціни неприступні.

Отака-то, як бачите, арифметика виходить.

АЛЬФА І ОМЕГА

ГУМОРЕСКА

Семен Петрович викликав до себе Костю Шпиндика, рядового члена колективу, і запитав:

— Ну, як ваші плани?

— А що? — спитав Костя. — Звичайні: прийду додому, по вечерю, сходжу в кіно...

— Не те, — перебив Семен Петрович. — Ваші особисті плани на сьогодні мене не цікавлять.

— Так-так-так, — сказав Костя. — Розумію. Схоплюю вашу думку. Схоплюю і поділяю. Усе громадське має бути на першому місці, а особисте — на двадцять п'ятому. Хоча, мушу зауважити, і особистим зовсім нехтувати не можна.

Проте мої міркування, я бачу, вам нецікаві. Отже, слухаю вас. Я весь — увага. Що накажете?

— Я вам уже наказував: розробити плани заходів по поліпшенню техніки безпеки, — стримуючи роздратування, промовив Семен Петрович. — Де вони?

— А-а, плани! — ляснув себе Костя по лобі. — А я думаю, про що ви говорите? Трапляється ж таке: завжди все на льоту схоплюю, а тут ніби щось заклинило, ніби знарошне. Як же, пам'ятаю. Було таке завдання, було... На минулому тижні. У четвер, здається? Чи в п'ятницю? Сьоме у нас коли було?

— У вівторок! — нетерпляче мовив Семен Петрович.

— Точно! Ви ще тоді сказали, щоб я поставився до завдання серйозно, бо плани — то є основа техніки безпеки. Так би мовити, альфа і омега. Дуже вірні слова! Вони мені до самого серця дійшли, в душу запали...

— Досить базікати! — вирвалось у Семена Петровича.

— От ви вже й гніваєтесь, — спохмурнів Костя.

— А чого, спитати б? Я, звичайно, людина маленька, підлегла. На мене й ні за що гримнути можна. А я промовчу. Не те, що інші — кричать на своїх начальників, доводять їх до інфарктів. Я собі такого вік не дозволю!

— Не заговорюйте мені зубів! — почав гарякувати Семен Петрович.

Костя зовсім засмутився.

— Між іншим, — сказав він, — образити мене теж нічого не варто. Раз — і образив. Всім відомо, що скаргитись я не побіжу, бо не люблю завдавати зайвих прикостей начальству. Швидше заяву подам про звільнення, а не допущу, щоб ви через мене догану отримали. І не турбуйтеся, я собі місце знайду, де мене ніхто не ображатиме.

— Ближче до діла, — попрохав Семен Петрович, поволі бліднувши.

— До діла? — перепитав Костя. — Це ви, мабуть, знову про оті плани? У рамочках, під склом і на видному місці. Щоб кожен знав, як вберегти себе від нещасного випадку, а не сидів, склавши руки, поки приїде інспектор, бо так і калікою залишитись можна. Я вас цілком підтримую...

— Води! — кволим голосом сказав Семен Петрович і вхопився за серце.

— Вірно! — зауважив Костя. — Ковток води — і все пройде. Вода не лише для гасіння пожежі... До речі, валідол також непогано, але де його на швидку візьмеш? І графин у вас, як на зло, порожній, а то б я вам прямо зараз і налив води... Що з вами?

Семен Петрович вказав Шпиндику на двері і мовчки похилився на стіл.

— Ну от. — мовив Костя. — Тепер ви гоните мене з кабінету. Діждався. А що я вам такого вчинив? Не кричав же, кулаками не грюкав. Слова не сказав проти, а ви мені — геть! Хоч і не люблю скаргитись, але я цього так не залишу!

І з виглядом людини, яку глибоко і ні за що образили, він пішов до дверей.

Віталій КОВАЛЬ.

Київська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Нічого без діла літати з вороненятами! Краще вчися тримати сир — потрапиш у літературу.

Літературна пародія

ВСЕ ТЕЧЕ,
ВСЕ ЗМІНЮЄТЬСЯ...

Журавлі прокричали,
І стрілочник в дудку дудить,
Я люблю журавлів,
А раніше подобалась
дудка...

Почуття оцінила я
Там, де подобалась думка.

Юлія ІЛЛІНА.

Вірш «Журавлі прокричали...»,
журнал «Вітчизна», 1979 р.,
№ 12.

Все міняється в світі,
Смаки й уподобання теж.
Я любила Петра,
Що вихресту носив шевелюру.
А сьогодні сказала йому:
«Не ходи, не бентеж!
Бо уже не тобі, —
Віддаю перевагу велюру».

Що було — те минуло,
Його не вернути назад,
І не треба мені
Дорікати: «Зрадлива! Лукава!»
Я, наприклад, люблю
В журавлиний оцей листопад
Шарудіння лісів,
А раніше подобалась кава.

Що поробиш! На все є
Пора відповідна своя.
А минуше, як слід,
Час нещадно стирає, мов гумка.
Збайдужіла до цирку,
Так сир уподобала я.
І тумани люблю.
А раніше подобалась думка.

Анатолій БОРТНЯК.

Мінімонологи

ХОЛОСТЯКА — ПРО ПОЧУТТЯ СОЛІДАРНОСТІ

Не раз я красуні був ладен віддати
Свободу і серце. Ще мить — і жених.
Та згадував: скільки стражда нежонатих!
Чим, кажучи чесно, я кращий за них?

ШКОЛЯРА — ПРО ТЕ, ЧОМУ ВІН НЕ ВІДМІННИК

«Від тебе дарунком на мамине свято
Хай буде «п'ятірка», — повчає рідня.
Я міг би, напевно, відмінником стати.
Та хто ж це дарунки приносить щодня?»

ПОЕТА — ПРО ДжЕРЕЛО НАТХНЕННЯ

О, скільки рядків я присвячував любій!
Захоплені оди, сонетів вінки...
Не зрадила муза мені і по шлюбі:
Складаю тепер гуморески й байки.

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

м. Львів.

СЛОВНИЧОК- ЖАРТІВНИЧОК

ІНТЕГРАЛИ — зарубіжні
музиканти.

РАНЖИР — молодий
товстун.

СИНУС — вусатий синок.
Микола НЕТЕСА.

ХРЕСТОМАТІЯ — цер-
ковна наука.

ВАЛУН — борець.

Ю. ПАРЕНЮК.

с. Романівка
Житомирської обл.

ЛИХЕ ЧИСЛО

— Тридцять три — лихе
число, —
Людам скаргитись Павло, —
Присудили аліменти —
Рівно
Тридцять три проценти.

НА ПОБАЧЕННІ

— А чому це ти, Олено,
Вовком дивишся на мене?
— Звикла так,
Мій любий Грицю,
Я ж працюю у крамниці.

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

ПО ЩИРОСТІ

(БУВАЛЬЩИНА)

Коли зайшла мова про сторожа, всі одностайно загомоніли.

— Та кого ж... Пилипа... Чесний, принциповий чоловік.

— Він уже на пенсії.

— Ну й що... А бігає ще ого-го!

Запросили. Так і так, мовляв, людей мало в колгоспі, роботи багато, осінь квапить. Посторожуйте.

— Добре, послужу громаді, — сказав дід Пилип і поправив козацькі сиві вуса.

...Баштан цього року врожайний. Осінь насипала кавунів, як глобусів, видимо-невидимо.

Дід Пилип «за комір не закладає». Колишній — кадровик — прикордонник, на смерть під Брестом стояв.

Отож ідуть прямо до куреня.

— Пилипе, треба пару центнериків. Ти ж знаєш, у мене клює на весілля.

— Та беріть, куме. Я сторожую по щирості. Завгосп грузовиком пригуркотів. Десь дефіцитні запчастини до машин нанюхав.

— Діду Пилипе! Треба кавунів із півтонни, — замість привітання випалив господарник.

— То беріть... раз треба.

Шофер Онисько зачастив на баштан і вранці, і увечері.

— Діду, можна кавунчик... — І хапає... і гилить у кузов...

Пилип до свого записника фіксує.

Дітей, правда, щиро частував.

Як зібрали баштан і підрахували прибутки, дід Пилип приніс на засідання правління свій блокнот-кондуїт. Тут були записані всі, хто приходив на баштан, скільки хто поцупив.

Ухвалили передати ці списки до каси для вирахування. До Пилипа кинулися «боржники».

— Ти що ж, Пилипе, і мене записав, — здивувався кум Іван, і витер свою спітнілу, як волоський гарбуз, лисину.

— По щирості, Іване. Так як ти просив. Тричі по двісті кілограмів.

— А мене за що? — заволав завгосп. Я ж для загального добра.

— Щоб не розбазарювали.

Блискавкою розлетілася новина.

Біля каси — черга. Задні підганяли передніх і наперебій допитувалися, чи є вони в Пилиповому кондуїті.

Іван ЛИПА.

с. Новов'язівське
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

«Товариш Гришкін, прибув у приміщення уже в некультурному стані і спав вмісті з коровами, які були отелені».

(3 пояснення).

Надіслав М. УСТИМЕНКО.

«Я не крав труби, а брав навіть завсклад побачив, то чого він від мене хоче той завсклад».

(3 пояснення).

Надіслав Б. НОВОСІЛЕЦЬ.

«Радует своими успехами и чабан Иван Филиппович Никитин: окот еще продолжается, а получено уже по 106 ягнят от 100 свиноматок».

(3 райгазети).

Надіслав Ф. КУРОЧКА.

«Одержав зарплату 83 карбованці, з них 50 крб. віддав дружині, а решту сховав в підкладку пашпорта. Але й там їх дружина знайшла. Підняла бучу, прийшли сусіди, я її легенько

вдарив, без всякого наміру — бо зовсім був тверезий...»

(3 пояснення).

Надіслав О. ДРАЧ.

«Моя жінка завлеклась читкою Есеніна. І я поняв, що пора ладнувати чемодани. Поки ще не пізно».

(3 листа до редакції).

Повідолив А. ІЛЬЧУК.

«Коли мене жінка вдарила магоном по голові, я ринувся в контровую. І опинився в безпам'яті, звідки був доставлений у міліцію».

(3 пояснювальної записки).

«У мене не сусід, а тигра. Правда, человеческого походження».

(3 листа до редакції).

«...Прошу вас надрукувати пісню «Зоряне небо» у виконанні Али Пугачової...»

(3 листа до редакції).

Надіслав Руслан БАДЕН.

СКРОМНИЦЯ

ГУМОРЕСКА

Новенька лаборантка Валя Ставко привернула увагу всіх чоловіків. Струнка, як берізка. Блакитноока, як сіамський кіт. Волосся чорне та довге, як полярна ніч. Висока, як кипарис. Саме тому хлопці зверталися до неї надзвичайно шанобливо: «Ваша величність». Одягнена дуже скромно — у джинсовий костюм такої ступені потертості, що можна сміливо йти до профкому за матеріальною допомогою. На руках — жодної обручки. А обличчя, таке, наче вона закінчила інститут вроди, хоч на ній не було жодних ознак косметики.

Так, слабка стать. Але яка сила привабливості! І при цьому була вона якась незвичайна: не п'є, не палить, з дівчатами не теревенить, на компліменти не реагує.

Хлопці ніяк не могли дочекатися жіночого дня, щоб піднести їй подарунок і щиро поздоровити із святом. Довго сперечалися, що саме подарувати. Нарешті купили райдужний набір: транспарантну помаду, рожеву пудру, туш для вій і

кольорові тіні для очей. Адже не скромність прикрашає дівчину, а косметика.

Напередодні свята вранці зібрали усіх жінок, щиро їх поздоровили, вивісили гумористичну стіннівку, у якій кожній жінці присвятили вірші. Особливо ніжні рядки написали Валі, порівнявши її з ранковою зіркою. Поздоровчі листівки, червоні тюльпани і подарунки кожній жінці поклали на стіл. Усі ходили задоволені, радісні, усміхнені.

А наш лабораторний Дон-Жуан, якого дівчата називали Дон-Жоржик, підійшов до Валі з особистим подарунком — парфумами «Шанель» № 6. Валя ж відкинула квіти, подарунки, поплотніла, потім почервоніла і закричала:

— Скільки можна знущатися з мене?! Що я вам — іграшка?! — і миттю вибігла з кімнати.

А в обідню перерву повернулася підстрижена під «бокс». Отоді її тільки побачили, що вона, тсбто він — парубок!

Олег СЕІН.

Дуже ПЕРЧЕ!

Не знаю, як там у Києві ремонтують годинники, а в нас, у Житомирі — з «гарантією». Приніс я, приміром, свою «Зорю» до майстерні № 74, що по провулку К. Маркса, 119. Взяли охоче. Ще й урочисто заявили: «Відремонтуємо так, що все життя не буде більше ремонтувати!» Заява ця була зроблена 15 листопада 1978 року. А тим часом годинника я все ще не одержав з ремонту.

Як тобі, Перче, подобаються такі «гарантії»!

К. СМАГІН.

м. Житомир.

Попроси керівництво Ворошиловградської облради Українського товариства мисливців та рибалок навчити нас по-заячому і по-лисячому розмовляти або хоч би по-вовчому вити. Інакше нам не скласти правильно жодного акта, бланки яких розіслано у всі районні ради товариства. Бланки ці виготовлено в Лисичанській міській друкарні. Вони гласять: «Ми, що нижче підписалися..., склали цей акт на те, що на території мисливського господарства (райради) УДТМР у районі, неблагополучному на сказ, відстріляно таку кількість шкідливих тварин...». А далі вимагається назвати прізвище, ім'я, по батькові, посаду і вид тварини, котрій вкорочено віку.

От і уяви собі, Перче, що обіклали ми вовка. Ну, як ти гукнеш йому «Стій! Прізвище! Ким працюєш!», не знаючи вовчої мови! Тут одне з двох треба зробити: або вчитися звірячій мові, або грамотно бланки друкувати.

МИСЛИВЦІ.

Досі мені було відомо, що Фридерик Шопен — видатний польський композитор і основоположник польської класичної музики, 170-річчя з дня народження якого недавно відзначалося. Та прочитавши в коломийській (Івано-Франківська область) міськрайонній газеті «Червоний прапор» за 4 березня статтю «Геній піанізму», присвячену цій даті, я довідався, що Ф. Шопен — неповторний не лише своїми творами. Жоден із найгеніальніших представників людства не спромігся прожити життя так, як він. Якщо вірити газеті, народився композитор «за одними даними 22 лютого, за другими — 1 березня 1870 року». А перший свій твір він умудрився надрукувати задовго до свого народження — в 1817 році. Перебуваючи в такому ж, нематеріальному стані, в 1829—1830 роках успішно дає концерти із своїх творів у Відні й Варшаві. Через сто з лишком років, а саме 1948 року, ігноруючи, судячи з підрахунку, похилий вік, їде з концертами в Лондон, а після чергового тріумфу знову повертається в XIX століття, у 1848 рік, де й помирає на тридцять дев'ятому році життя — за двадцять два роки до свого народження.

Я припускаю, що автор статті — викладач педучилища Я. Полатайчук — та редактор газети В. Моравський можуть бути, м'яко кажучи, недостатньо обізнаними з життям і творчістю великого композитора. Але ж із чотирма арифметичними діями вони напевно знайомі!

Д. ПАЛАГИЦЬКИЙ.

Івано-Франківська область.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «УРЗІКА» — Бухарест, «ОЙЛЕНШПІ-ГЕЛЬ» — Берлін, «ПАВЛИХА» — Любляна.

Без слів.

— Чи не завеликий рахунок за одну пломбу? Та я за ці гроші відремонтував би всю квартиру!

— Читай твій вірш. О!

Без слів.

— Нарешті він почав працювати головою.

★ Житель села Русалівки Панасюк С. М. у листі до редакції поскаржився на те, що ніяк не може дочекатися телемайстра з Маньківського радіотелевізійного ательє, незважаючи на його неодноразові виклики. З цим листом Перець звернувся до керівництва Черкаського обласного підприємства «Побутрадіотехніка». Минав час, а відповіді не було. Довелося Перцеві знову звернутись до дирекції з нагадуванням, після чого головний інженер «Побутрадіотехніки» М. А. Півненко повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Телевізор у автора листа відремонтовано. Щодо несвочасної відповіді редакції, то це, як нам повідомили, трапилось через безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків бригадира Маньківського телеательє Кононенка Н. В., якого нині з цієї посади звільнено.

★ «Веселі прогулянки» — так називалася замітка, опублікована у № 3 журналу, про те, що у селі Калмазове (Вільшанський район) тривалий час не працює магазин і мешканцям села, щоб купити хліба, цукру, солі, доводиться кожного разу добиратися до сусідніх сіл.

Після виступу Перця заступник голови правління Кіровоградської облспоживспілки Н. Є. Стародубцев повідомив, що дійсно через відсутність продавця магазин був закритий. Нині продавець призначено і магазин працює.

★ У тому ж номері, у замітці «Спасибі, морозе!» повідомлялося, що ось уже багато місяців холоди́льна установка для зберігання молока у колгоспі ім. Суворова (Кам'янець-Подільський район) не діє, а керівники райоб'єднання «Сільгосптехніки» все ніяк не зберуться її відремонтувати.

Як повідомив заступник голови Хмельницької облсільгосптехніки О. Т. Александров, такий стан дійсно мав місце. Для вжиття термінових заходів до колгоспу виїздили спеціалісти облсільгосптехніки. Після наладки холоди́льна установка діє безперебійно.

★ До редакції надійшов лист, в якому жителі села Ленінівка (Київщина) з обуренням писали про те, що за наказом директора радгоспу «Ждановський» Зубаня П. М. вирубують осо́кори обабіч дороги Мартусівка—Ленінівка. У цій справі Перець негайно звернувся до виконкому Бориспільської райради.

Як повідомив голова райвиконкому Г. О. Кириленко, що скаргу було перевірено з виїздом на місце. При перевірці встановлено, що дійсно Зубань самовільно дав вказівку на вирубку біля 50 дорослих дерев, чим порушив законодавство про охорону природи. Вирубку дерев було негайно припинено. А питання про це обговорювалося на засіданні райвиконкому, де було прийнято рішення відновити лісосмугу. Зубаня П. М. суворо попереджено. Це рішення райвиконкому надіслано усім керівникам підприємств і організацій району.

★ Про те, що Вишневичийський цукрозавод та Городоцький цукрокомбінат скидають стічні води в притоки річки Смотрич, від чого в ній гине риба, повідомлялося у листі, що надійшов до Перця.

Начальник Хмельницької обласної інспекції охорони природи Д. А. Бакаєв повідомив редакцію, що факти, вказані у листі, відповідають дійсності. За допущене забруднення річки Смотрич та її притоків держводінспекція наклала штрафи на керівників Вишневичийського цукрозаводу та Городоцького цукрокомбінату. Крім того, з них було відшкодовано збитки, нанесені рибному господарству.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 10 (1076)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.04.80. Підписано до друку 07.05.80. БФ 10089. Формат видання 70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 02109. Тираж 3.280.000.

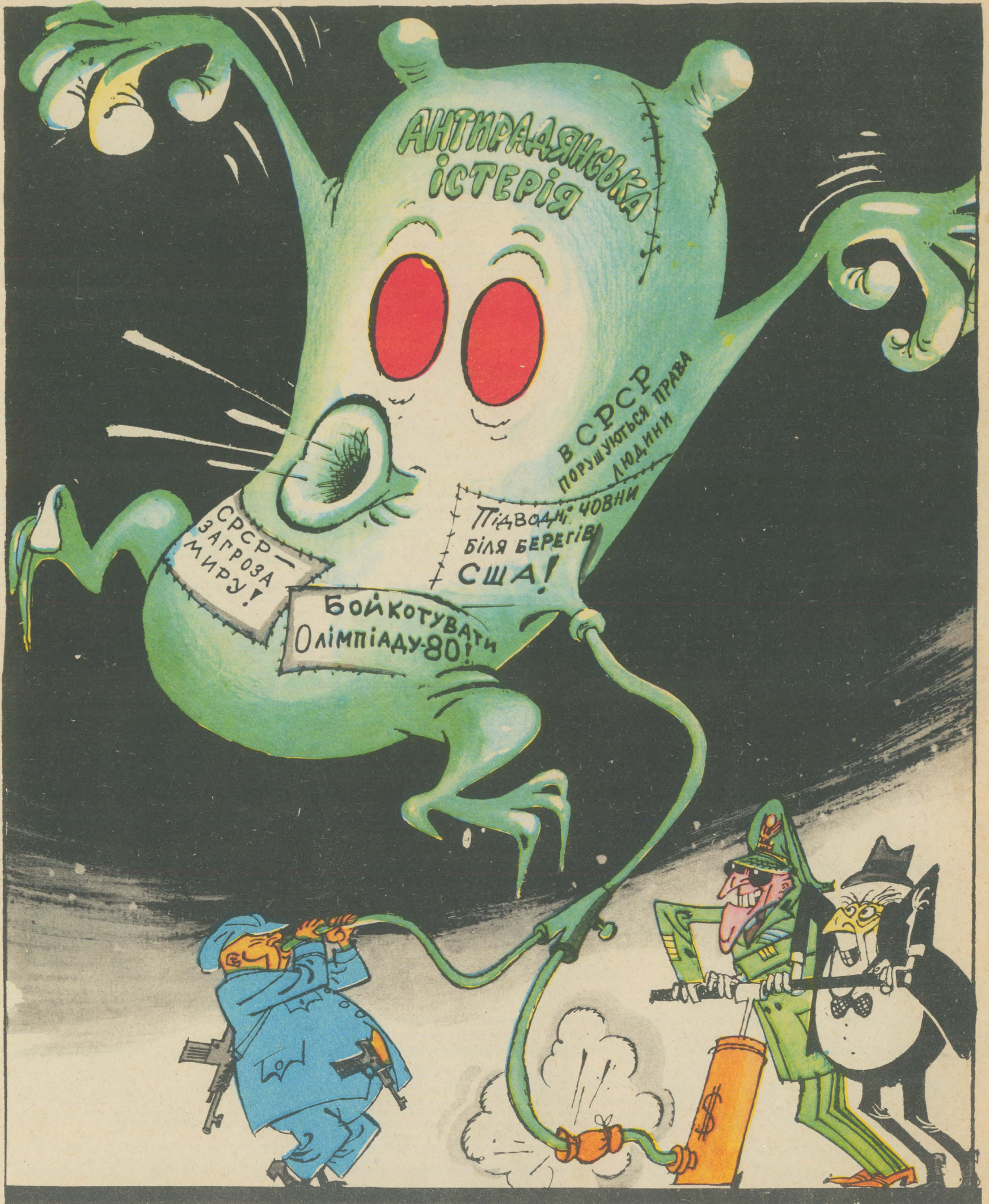
© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Орден Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Нагнітають.